

— 2) (af *Fundera*, v. n. (fam.) a) Själens verksamhet, då man funderar. — b) Förslag, plan. *Den der f-en att sälja ditt hus är icke så ogalen.* — c) Tanke, idé, infall; griller. *Hvilka f-r han har! Han har sina f-r för sig sjelf. Slå de der f-arna ur hågen.*

FUNDERSAM, funndersamm, a. 2. (fam.) 1) Som funderar. *Se mycket f. ut.* — *Syn.* Tankfull, Eftersinnande, Eftertänkande, Grubblande. — 2) Som uttrycker, röjer djupt eftersinnande. *F. min, uppsyn.* — *Fundersamt*, adv.

FUNDERSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara fundersam.

FUNGERA, v. n. 1. 1) Tjenstgöra. — 2) Vara i verksamhet. — *Fungerande*, n. 4.

FUNGIT, funngit, m. 3. (mineral.) Stenvandling, som har likhet med en svamp.

FUNKTION, funnktschón, f. 3. 1) (i allm.) Förrättning. — 2) Embetsbefattning, tjenst. — 3) (fysiol. o. med.) En kroppsdel, en organs förrättning. — 4) (mat.) En af en annan beroende föränderlig storhet. [Funct —.]

FUNKTIONÄR, funnktschonär, m. 3. Embetsman. [Funct —.]

FUNT, funnt, m. 2. *Se Dopfunt.*

FUNTFADDER, m. 2. pl. — *faddrar*. *Se Fadder*, 4. (Fam. talesätt) *De äro just f-drar*, lika goda kamrater.

FUR ell. **FURÄ**, f. 1. Furuträd, tall.

FURÄGERA, m. fl., *se Fournagera*, m. fl.

FURIE, fú -, f. 3. (myt.) En af de trenne halfgudinnor (Tisiphone, Alekto och Megära), som plågas de onda i underverlden. Helvetesgudinna. (Fig.) *Plågas af f-rna*, af samvetsagg. — *Syn.* (i plur.) Erinnyer, Eumenider. — 2) (fig.) En ända till raseri vredgad kvinna.

FURIOSO, --óso, n. Italienskt ord, som brukas i musik, för att beteckna en karakter af wild häftighet.

FURIR, -i'r, m. 3. (fr. *Fourier*) Underofficer, vid hvarje kompani, som besörjer soldaternas inqvartering, anskaffar och utdelar lifsmedel, m. m.

FURIÖS, --ös, a. 2. (fr. *Furieus*) Rasande, ursinnig.

FURNERA, *se Fournera*.

FURORE, furöre. Italienskt ord, som betyder: Lifligt, stormande bifall. *Göra f.*, helsas, belönas med en storm af bifallsytringar.

FURSTE, m. 2. pl. — *lar*. (äfv. *Förste*, dock numera mindre brukligt) 1) Regent öfver en större eller mindre landsträcka. *F-n i en stat. Alla Europas regerande f-ar.* — 2) Person af en regentfamilj, utan något slags regeringsmakt. — *Syn.* Prins. — 3) (i Ryssland och Polen m. fl. länder) Titel, som tillkommer vissa personer af den förnämsta adeln. *Furst Paskevitsch. Furst Potemkin. Furst Poniatowsky.* — 4) (i Tyskland) Titel, som af regenten tillägges synnerligen högt förtjenta män, med eller utan åtföljande arfsrätt, t. ex.: *Furst Blücher.* — *Anm.* Åtföljdt af personens namn, bortkastas den definitiva ändelsen, för bem. 3 o. 4, såsom här ofvan ses; man säger icke *Fursten Blücher*, o. s. v. För bem. 1 o. 2 brukas ordet vanligtvis icke i förbindelse med nom. propr.; man kan icke säga *Fursten Oskar* ell. *Furst Oskar*; likväl säges *Furst Milosch* (i Servien), o. s. v., då fråga är om vissa smärre regerande furstar. — Ordet ingår i åtskilliga sammansättningar, såsom Riks-, Arf-, Storfurste, m. fl.

FURSTEFÖRBUND, n. 3. Förbund emellan regerande furstar.

FURSTEHATT, m. 2. (ford. i Tyskland) En bred, röd mössa med bredt hermelinsbräm, ofvan till i allmänhet prydd med riksäplet.

FURSTEHOF, n. 3. En regerande furstes hof.

FURSTEHUS, n. 3. Furstlig ätt.

FURSTENDÖME, n. 4. (föräldr. *Förstendöme*) Titel, som tillkommer vissa af de smärre tyska staterna. *F-t Hohenzollern.*

FURSTESON, m. 3. pl. — *söner*. Son af en regerande furste.

FURSTETJENST, f. 3. Tjenst hos en regerande furste.

FURSTINNA, f. 1. 1) Regerande person af kvinnokönet. *Kejsarinnan Katarina II i Ryssland var en stor f.* — *Syn.* Regentinna. — 2) En furstes gemål; äfv. enka efter en furste.

FURSTLIG, äfv. **FURSTELIG**, a. 2. Som tillhör, har afseende på, anstår en furste eller furstar. *F-t barn. F-t hus, f. familj, ätt, värdighet. F. prakt, glans, rikedom. F-t lif. F-t råd*, ledamot i en furstlig rådkammare, i en furstlig konselj.

FURSTLIGEN, *se Furstligt*.

FURSTLIGHET, f. 3. En furstes värdighet.

FURSTLIGT, äfv. **FURSTELIGT**, adv. På ett furstligt sätt, såsom en furste egnar och anstår. *Lefva f. F. belöna någon.*

FURU, fúru, n. sing. oböjl. (af det gamla *Fyr* ell. *Fur*, eld) Trä, virke af fur eller tall. *Gjord af f. F. är ett ganska nyttigt träslag.* — Bildar flera sammansättningar, med utan denna bem., såsom: *F-bjeltke, -bräde, -trä, -ved*; dels äfv. under bem. af lefvande furar eller tall, t. ex.: *F-skog, -träd*.

FUSEL, fúsl, m. sing. Dålig tobak.

FUSILIER, fusilljär, m. 3. (fr.) Fotsoldat, hvars gevär är lättare och kortare än de egentliga musketerarnes.

FUSILJERA, v. a. 1. (fr. *Fusiller*) *Se Arkebusera.* — Skrifves äfv. *Fusiliera.* — *Fusiljerande*, n. 4. o. *Fusiljering*, f. 2.

FUSK, n. 3. *Se Fuskeri*.

FUSKA, v. n. 1. (t. *pfuschen*) 1) Utan vederbörligt tillstånd idka ett handverk. *F. i snickaryrket.* — 2) Göra dåligt arbete; illa göra någonting. Säges i vidsträckt mening om allt slags arbete, äfv. litterärt. *F. i en konst, på ett instrument, i skaldeyrket. F. med att skriva vers. F. ihóp, se Hopfuska.* — *Syn.* Klåpa, Kludda, Sudda. — 3) (fam.) Handla bedrägligt vid byte. — 4) Göra någonting lönligt (egentl. i elak afsigt, men äfv. stundom i god, då vanligtvis på skämt). Säges om småsaker. *Gå och f. med något*, förehafva något, som man ej vill låta märka. *F. bort, undan*, obemärkt borttaga, undanföra. *F. i'n, se Insmygga.* — *Syn.* Fumla, Smula.

FUSKANDE, n. 4. Omständigheten, att man fuskar. — *Syn.* Klåpande, Kluddande, Fuskeri, Fusk.

FUSKARE, m. 3. 1) En, som utan vederbörligt tillstånd idkar ett handverk. — *Syn.* Bönhas. — 2) Dålig arbetare; en, som dåligt gör något, hvad som helst. *F. i en konst, på ett musikinstrument, i att skriva vers.* — *Syn.* Klåpare, Kluddare, Stympare, Sudder.

FUSKARAKTIG, a. 2. Som liknar fuskverk. *Ett f-t arbete.*

FUSKARAKTIGT, adv. Såsom fuskare, på ett fuskande sätt. *F. gjord. Arbeta f.*

FUSKERI, n. 3. 1) *Se Fuskande.* — 2) Illa gjordt arbete. — *Syn.* Klåperi, Fusk, Fuskverk.